Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 13. apríla 2018 *

„Verejná služba – Úradníci – Dočasní zamestnanci – Zmluvní zamestnanci – Odmena – Zamestnanci ESVČ pôsobiaci v tretej krajine – Článok 10 prílohy X služobného poriadku – Každoročné posúdenie príspevku na životné podmienky – Rozhodnutie o znížení príspevku na životné podmienky v Etiópii z 30 % na 25 % – Neprijatie všeobecných vykonávacích ustanovení k článku 10 prílohy X služobného poriadku – Zodpovednosť – Nemajetková ujma“

Vo veci T-119/17,

Ruben Alba Aguilera, úradník Európskej služby pre vonkajšiu činnosť (ESVČ), bydliskom v Addis Abeba (Etiópia), a ďalší úradníci a zamestnanci ESVČ, ktorých mená sú uvedené v prílohe [1], v zastúpení: S. Orlandi a T. Martin, advokáti,

žalobcovia,

proti

Európskej službe pre vonkajšiu činnosť (ESVČ), v zastúpení: S. Marquardt a R. Spáč, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci M. Troncoso Ferrer, F.-M. Hislaire a S. Moya Izquierdo, advokáti,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh podaný na základe článku 270 ZFEÚ jednak na zrušenie rozhodnutia ESVČ z 19. apríla 2016 o znížení príspevku na životné podmienky vyplácaného zamestnancom Európskej únie pôsobiacim v Etiópii od 1. januára 2016 a jednak na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcom údajne spôsobená,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory D. Gratsias, sudcovia I. Labucka a I. Ulloa Rubio (spravodajca),

tajomník: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. decembra 2017,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

1 Zoznam ďalších úradníkov a zamestnancov ESVČ je pripojený iba k zneniu oznámenom účastníkom konania.

Rozsudok

Právny rámec

1 Článok 1b Služobného poriadku úradníkov Európskej únie (ďalej len „služobný poriadok“) predovšetkým stanovuje, že „ak tento Služobný poriadok neustanovuje inak, Európska služba pre vonkajšiu činnosť sa na účely tohto Služobného poriadku poklad[á] za inštitúci[u] Únie“.

2 Článok 10 služobného poriadku stanovuje:

„Zriaďuje sa Výbor pre Služobný poriadok, ktorý sa skladá zo zástupcov inštitúcií Únie a z rovnakého počtu ich zástupcov vo Výboroch zamestnancov. O postupe vymenovania členov Výboru pre Služobný poriadok rozhodnú inštitúcie na základe spoločnej dohody.“

3 Článok 110 ods. 1 služobného poriadku stanovuje:

„Všeobecné vykonávacie ustanovenia k tomuto služobnému poriadku prijíma menovací orgán každej inštitúcie po porade s Výborom zamestnancov a Výborom pre služobný poriadok.“

4 Príloha X služobného poriadku podľa svojho článku 1 určuje osobitné a mimoriadne ustanovenia uplatniteľné na úradníkov Európskej únie pôsobiacich v tretej krajine.

5 Článok 1 prílohy X služobného poriadku znie:

„Táto príloha určuje osobitné a mimoriadne ustanovenia, použiteľné na úradníkov Európskej únie pôsobiacich v tretej krajine.

…

Všeobecné vykonávacie ustanovenia sa prijmú v súlade s článkom 110 služobného poriadku.“

6 Článok 8 prvý odsek prílohy X služobného poriadku stanovuje:

„Na základe výnimky môže menovací orgán osobitným odôvodneným rozhodnutím poskytnúť úradníkovi dovolenku na zotavenie z dôvodu mimoriadne ťažkých životných podmienok v jeho mieste výkonu práce. Pre každé takéto miesto určí menovací orgán mesto (mestá), kde sa môže čerpať dovolenka na zotavenie.“

7 Článok 10 ods. 1 prílohy X služobného poriadku stanovuje:

„1. Príspevok na životné podmienky sa určí podľa miesta výkonu práce úradníka ako percento z referenčnej sumy. Táto referenčná suma zahŕňa celkový základný plat po pripočítaní príspevku na expatriáciu, príspevku na domácnosť a príspevku na nezaopatrené dieťa a odpočítaní povinných zrážok uvedených v služobnom poriadku alebo v jeho vykonávacích predpisoch.

…

Menovací orgán môže prijať rozhodnutie o poskytnutí dodatočného príplatku nad rámec príspevku na životné podmienky v prípadoch, keď bol úradník pridelený na viac než jedno pracovné miesto považované za náročné alebo veľmi náročné. Tento dodatočný príplatok nepresiahne 5 % z referenčnej sumy…“

8 Rozhodnutím z 3. decembra 2014 administratívny generálny riaditeľ Európskej služby pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) prijal usmernenia, ktorými sa stanovujú pravidlá na určenie príspevkov na životné podmienky a na udelenie dovolenky na zotavenie (ďalej len „rozhodnutie z 3. decembra 2014“). Toto rozhodnutie, ktoré bolo prijaté na základe rozhodnutia vysokého predstaviteľa Únie pre zahraničné veci a bezpečnostnú politiku zo 17. decembra 2013 týkajúceho sa príspevku na životné podmienky a ďalšieho príspevku, ktoré sú uvedené v článku 10 prílohy X služobného poriadku (ďalej len „rozhodnutie zo 17. decembra 2013“), nadobudlo účinnosť 1. januára 2015.

Skutkové okolnosti

9 Žalobcovia, pán Ruben Alba Aguilera a ďalšie osoby, ktorých mená sú uvedené v prílohe, sú úradníkmi alebo zamestnancami pôsobiacimi v delegácii Európskej únie v Etiópii.

10 Dňa 19. apríla 2016 generálny riaditeľ pre rozpočet a administratívu ESVČ prijal podľa článku 10 prílohy X služobného poriadku rozhodnutie upravujúce výšku príspevku na životné podmienky (ďalej len „PŽP“) vyplácaného zamestnancom pôsobiacim v tretích krajinách (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“). Týmto rozhodnutím bola sadzba PŽP uplatniteľná na zamestnancov Únie pôsobiacich v Etiópii znížená z 30 % na 25 % z referenčnej sumy. Okrem toho z rozhodnutia, ktoré v ten istý deň prijal generálny riaditeľ pre rozpočet a administratívu ESVČ, týkajúceho sa udeľovania dovolenky na zotavenie úradníkom, dočasným zamestnancom a zmluvným zamestnancom pôsobiacim v tretích krajinách, vyplýva, že dovolenku na zotavenie možno udeliť, ak sa miesto výkonu práce považuje za náročné alebo veľmi náročné. Vzhľadom na to, že sadzba PŽP uplatniteľná na zamestnancov Únie pôsobiacich v Etiópii bola znížená, žalobcovia stratili aj nárok na dovolenku na zotavenie.

11 Každý zo žalobcov v čase od 13. júla do 18. júla 2016 podal proti napadnutému rozhodnutiu sťažnosť na menovací orgán (ďalej len „MO“) alebo orgán oprávnený uzatvárať pracovné zmluvy (ďalej len „OOUPZ“) podľa článku 90 ods. 2 služobného poriadku.

12 Rozhodnutím z 9. novembra 2016 MO a OOUPZ tieto sťažnosti zamietli.

Konanie a návrhy účastníkov konania

13 Žalobcovia návrhom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 20. februára 2017 podali žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

14 Dňa 15. mája 2017 podala ESVČ do kancelárie Všeobecného súdu svoje vyjadrenie k žalobe.

15 Listom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 4. septembra 2017 zástupcovia žalobcov informovali Všeobecný súd, že pani Tanja Haller berie svoju žalobu späť.

16 Uznesením predsedu piatej komory Všeobecného súdu z 25. septembra 2017 bolo meno pani Hallerovej vyňaté zo zoznamu žalobcov.

17 Žalobcovia navrhujú, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom od 1. januára 2016 znižuje PŽP vyplácaný zamestnancom pôsobiacim v Etiópii z 30 % na 25 % z referenčnej sumy,

– uložil ESVČ povinnosť zaplatiť žalobcom paušálnu sumu určenej Všeobecným súdom *ex æquo et bono* z dôvodu spôsobenej nemajetkovej ujmy,

– uložil ESVČ povinnosť nahradiť trovy konania.

18 ESVČ navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu ako nedôvodnú,

– uložil žalobcom povinnosť nahradiť trovy konania.

Právny stav

O návrhu na zrušenie

19 Žalobcovia v podstate tvrdia, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť z dôvodu jeho nezákonnosti.

20 Žalobcovia na podporu svojho tvrdenia, podľa ktorého je napadnuté rozhodnutie nezákonné, uvádzajú tri žalobné dôvody. Prvý žalobný dôvod sa zakladá na porušení povinnosti prijať všeobecné vykonávacie ustanovenia (ďalej len „VVU“), druhý na porušení článku 10 prílohy X služobného poriadku a tretí na zjavne nesprávnom posúdení.

21 Na podporu svojho prvého žalobného dôvodu žalobcovia uvádzajú, že ESVČ pred prijatím napadnutého rozhodnutia mala na základe článku 1 tretieho odseku prílohy X služobného poriadku a v súlade s článkom 110 služobného poriadku prijať VVU k článku 10 prílohy X služobného poriadku.

22 V tejto súvislosti žalobcovia tvrdia, že povinnosť prijať VVU pred uplatnením článku 10 prílohy X služobného poriadku vyplýva z rozsudku zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), a že ESVČ stále neprijala tieto VVU, ani k tomu neuskutočnila nijaké kroky.

23 Okrem toho žalobcovia tvrdia, že skutočnosť, že ESVČ v interných smerniciach, akým je rozhodnutie zo 17. decembra 2013 a rozhodnutie z 3. decembra 2014, stanovila kritériá, ktorými sa riadila pri svojom posúdení úpravy PŽP uplatniteľného na zamestnancov pôsobiacich v tretích krajinách, je irelevantná, pretože tieto kritériá nie sú zakotvené vo VVU.

24 Napokon žalobcovia tvrdia, že ESVČ sa nemôže odvolávať na skutočnosť, že rozsudok zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), bol vyhlásený iba 17. marca 2016, teda o niečo viac ako mesiac pred prijatím napadnutého rozhodnutia, jednak preto, lebo povinnosť prijať VVU k prílohe X služobného poriadku už bola zakotvená v rozsudku z 25. septembra 2014, Osorio a i./ESVČ (F-101/13, EU:F:2014:223), a jednak preto, lebo povinnosť prijať VVU k prílohe X služobného poriadku je každopádne obsiahnutá v článku 1 treťom odseku uvedenej prílohy.

25 ESVČ nespochybňuje skutočnosť, že z rozsudku zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), vyplýva, že mala prijať VVU týkajúce sa článku 10 prílohy X služobného poriadku, keďže povinnosť vyplývajúca z článku 1 tretieho odseku uvedenej prílohy sa vzťahuje aj na ustanovenia upravujúce PŽP.

26 ESVČ však tvrdí, že okolnosti, ktoré viedli k prijatiu rozsudku zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), sa v podstatnej miere odlišujú od okolností v prejednávanej veci. ESVČ v tejto súvislosti tvrdí, že v prípade veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), článok 10 prílohy X služobného poriadku bol jediným právnym základom, ktorým disponovala pred prijatím rozhodnutia zrušujúceho PŽP pre úradníkov či zamestnancov pôsobiacich v rámci delegácie Únie na Mauríciu. V prejednávanej veci

však boli pred prijatím napadnutého rozhodnutia prijaté dve rámcové opatrenia, a to rozhodnutie zo 17. decembra 2013 a rozhodnutie z 3. decembra 2014, pričom uvedené rozhodnutia jej mali umožniť vykonať každoročné posúdenie PŽP, ako to ukladá článok 10 prílohy X služobného poriadku.

27 ESVČ teda zastáva názor, že rozhodnutie zo 17. decembra 2013 a rozhodnutie z 3. decembra 2014 predstavujú VVU k článku 10 prílohy X služobného poriadku, prijaté v súlade s požiadavkami článku 1 tretieho odseku prílohy X služobného poriadku, alebo ich možno za ne prinajmenšom považovať, a to v súlade s kritériami stanovenými v rozsudku zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156).

28 Po prvé z judikatúry vyplýva, že VVU sa v zmysle článku 110 služobného poriadku vzťahujú na VVU, ktoré výslovne stanovujú niektoré osobitné ustanovenia služobného poriadku. Vzhľadom na neexistenciu výslovného ustanovenia možno povinnosť prijať VVÚ, ktoré spĺňajú formálne podmienky článku 110 služobného poriadku, pripustiť len výnimočne, a to vtedy, keď sú ustanovenia služobného poriadku natoľko nejasné a nepresné, že ich nemožno uplatniť spôsobom, ktorý nie je svojvoľný (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 1997, Echauz Brigaldi a i./Komisia, T-156/95, EU:T:1997:102, bod 53 a citovanú judikatúru).

29 Prijatie VVU je preto povinné v dvoch prípadoch, a to vtedy, ak to normotvorca výslovne stanovuje, alebo ak to vyžaduje samotná povaha ustanovenia, ktoré sa má uplatniť.

30 V prejednávanej veci, i keď článok 10 prílohy X služobného poriadku, ktorý je právnym základom napadnutého rozhodnutia, neobsahuje nijaké výslovné ustanovenie, ktoré by stanovovalo prijatie VVU, článok 1 tretí odsek prílohy X služobného poriadku, ktorý patrí do prvej kapitoly tejto prílohy, ktorá upravuje „Všeobecné ustanovenia“ osobitných a mimoriadnych ustanovení uplatniteľných na úradníkov pôsobiacich v tretej krajine, výslovne uvádza túto povinnosť.

31 V tejto súvislosti má článok 1 tretí odsek prílohy X služobného poriadku všeobecnú pôsobnosť a VVU, ktorých prijatie stanovuje, sa týkajú celej prílohy X služobného poriadku, vrátane ustanovení upravujúcich poskytovanie PŽP stanovených v článku 10 prílohy X služobného poriadku. Orgán Únie vykonávajúci tieto ustanovenia je preto povinný prijať VVU k článku 10 prílohy X služobného poriadku v súlade s článkom 1 tretím odsekom uvedenej prílohy.

32 Povinnosť vyplývajúcu z článku 1 tretieho odseku prílohy X služobného poriadku prijať VVU pred prijatím rozhodnutia, ktorým sa upravuje výška PŽP uplatniteľného na zamestnancov pôsobiacich v tretích krajinách, sa vysvetľuje tým, že článok 10 prílohy X služobného poriadku priznáva MO osobitne širokú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o vymedzenie životných podmienok v tretích krajinách. Stanovením uvedenej povinnosti mal normotvorca na jednej strane v úmysle, aby kritériá, podľa ktorých sa má uskutočniť toto vymedzenie, boli stanovené podľa postupu prijímania VVU opísaného v článku 110 ods. 1 služobného poriadku, pričom tento postup umožňuje MO oboznámiť sa po porade s Výborom zamestnancov a po tom, čo požiada Výbor pre služobný poriadok o stanovisko, s relevantnými skutočnosťami. Na druhej strane normotvorca chcel, aby boli kritériá stanovené abstraktne a nezávisle od akéhokoľvek postupu, ktorého cieľom je v konkrétnom prípade upraviť výšku PŽP uplatniteľného na zamestnancov pôsobiacich v tretej krajine, aby sa zabránilo riziku, že výber kritérií bude ovplyvnený výsledkom, ktorý sa administratíva prípadne snaží dosiahnuť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ, T-792/14 P, EU:T:2016:156, bod 32).

33 Za týchto podmienok článok 1 tretí odsek prílohy X služobného poriadku nemožno považovať za ustanovenie, ktoré ukladá jednoduchú formálnu podmienku, ktorú musí spĺňať rozhodnutie upravujúce výšku PŽP uplatniteľného na zamestnancov pôsobiacich v tretích krajinách, akým je napadnuté rozhodnutie. Skôr stanovuje, že predbežné prijatie VVU podľa postupu opísaného v článku 110 ods. 1 služobného poriadku predstavuje podmienku, ktorá musí byť nevyhnutne splnená, aby bolo možné právoplatne prijať také rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ, T-792/14 P, EU:T:2016:156, bod 33).

34 V prvom rade je nutné konštatovať, že ESVČ, konajúca vo vzťahu ku svojim zamestnancom ako inštitúcia v zmysle služobného poriadku, stále neprijala VVU na vykonanie článku 10 prílohy X služobného poriadku v súlade s ustanoveniami článku 110 služobného poriadku.

35 Po prvé v prejednávanej veci rozhodnutie zo 17. decembra 2013 a rozhodnutie z 3. decembra 2014 nemožno považovať za VVU v zmysle článku 1 tretieho odseku prílohy X služobného poriadku. Na prijatie jednoduchých interných smerníc, akými sú tieto rozhodnutia, inštitúcie totiž nemusia splniť podmienky stanovené v článku 110 služobného poriadku, a najmä požiadať o stanovisko Výbor pre služobný poriadok a konzultovať Výbor zamestnancov inštitúcie, ktorej sa text týka. Článok 110 služobného poriadku však stanovuje, že VVU nemôže inštitúcia prijať bez splnenia dvojitej podmienky, a to konzultovať svoj Výbor zamestnancov a požiadať Výbor pre služobný poriadok o stanovisko.

36 Ďalej ESVČ na pojednávaní presadzovala tvrdenie, podľa ktorého rozhodnutie zo 17. decembra 2013 a rozhodnutie z 3. decembra 2014 na to, aby predstavovali VVU, nevyžadujú stanovisko Výboru pre služobný poriadok, pretože tieto rozhodnutia mali platiť len pre zamestnancov pôsobiacich v delegáciách Únie v tretích krajinách. Podľa ESVČ vzhľadom na to, že zamestnancov pôsobiacich v tretích krajinách tvoria úradníci alebo zamestnanci ESVČ alebo Komisie, je potrebná len porada s Výborom zamestnancov ESVČ a Výborom zamestnancov Komisie.

37 V tejto súvislosti treba uviesť, že takýto výklad nemôže uspieť, keďže normotvorca Únie výslovne v článku 110 služobného poriadku stanovil kogentné ustanovenie, ktoré jasne rozlišuje medzi povinnosťou MO alebo OOUPZ konzultovať Výbor zamestnancov dotknutej inštitúcie a povinnosťou MO a OOUPZ požiadať o stanovisko paritný orgán zložený zo zástupcov administratívy a zamestnancov všetkých inštitúcií, a to Výboru pre služobný poriadok. Článok 110 služobného poriadku priznáva Výboru pre služobný poriadok právomoc na vydanie stanoviska ku všetkým VVU, čo nevyhnutne znamená, že uvedené stanovisko musí mať svojou povahou vplyv na rozhodnutie MO a OOUPZ. Domnievať sa, že rozhodnutie zo 17. decembra 2013 a rozhodnutie z 3. decembra 2014 by boli nevyhnutne rovnaké, ak by boli prijaté po stanovisku Výboru pre služobný poriadok, by viedlo ku zbaveniu podstaty povinnosti požiadať uvedený výbor o stanovisko, ktorý musí mať možnosť vyjadriť sa ku kritériám upravujúcim výkon diskrečnej právomoci správnym orgánom pri úprave výšky PŽP. Stanovisko Výboru pre služobný poriadok je teda potrebné na to, aby sa zabezpečilo, že opatrenia na vykonanie služobného poriadku, prijaté jednotlivými inštitúciami, budú koherentné a v súlade so zásadou jednotnosti služobného poriadku.

38 Napokon treba konštatovať, že stanovisko externého alebo medziinštitucionálneho orgánu, akým je Výbor pre služobný poriadok, je potrebné na to, aby sa zabezpečilo, že kritériá, podľa ktorých sa vymedzujú životné podmienky v tretích krajinách, budú stanovené abstraktne a nezávisle od akéhokoľvek postupu, ktorého predmetom je úprava výšky PŽP, aby sa zabránilo riziku, že výber kritérií bude ovplyvnený výsledkom, ktorý sa administratíva prípadne snaží dosiahnuť. Platí to o to viac vzhľadom na skutočnosť, že niektoré z kritérií obsiahnutých v článku 3 rozhodnutia z 3. decembra 2014, akými sú „ciele všeobecnej politiky“, „problémy súvisiace s prijatím“ alebo „odhad dopadu na rozpočet“, ktoré možno zohľadniť v poslednej fáze pri určení PŽP, sú kritériá, ktoré sa vzťahujú na všetky inštitúcie a nie iba na ESVČ.

39 Vzhľadom na povinnosť ESVČ prijať VVU k článku 10 prílohy X služobného poriadku je preto irelevantná skutočnosť, že MO alebo OOUPZ stanovili v rozhodnutí zo 17. decembra 2013 a rozhodnutí z 3. decembra 2014 kritériá, ktorými sa riadili pri svojom posúdení úpravy PŽP uplatniteľného na zamestnancov pôsobiacich v tretích krajinách, keďže uvedené rozhodnutia nie sú VVU v zmysle článku 110 služobného poriadku, lebo neboli prijaté podľa postupu stanoveného v tomto článku.

40 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenie ESVČ, podľa ktorého rozsudok zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), bol vyhlásený iba mesiac pred prijatím napadnutého rozhodnutia, treba uviesť, že povinnosť prijať VVU je stanovená v článku 1 treťom odseku

prílohy X služobného poriadku. Okrem toho v bode 33 rozsudku zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), Všeobecný súd podal výklad pravidiel uvedených v článku 110 ods. 1 služobného poriadku a článku 1 treťom odseku prílohy X služobného poriadku, ktorý ich objasňuje, a ak je to potrebné, spresňuje ich význam a pôsobnosť, pričom najmä uviedol spôsob, akým musia byť alebo by mali byť chápané a uplatňované od okamihu nadobudnutia ich účinnosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. júla 2011, Komisia/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, bod 164 a citovanú judikatúru).

41 Okrem toho ESVČ nepoukázala na nijakú konkrétnu okolnosť, ktorá by svojou povahou bránila vyvodeniu všetkých dôsledkov vyplývajúcich z rozsudku zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), pred prijatím napadnutého rozhodnutia, a to prípadne odložením prijatia tohto rozhodnutia.

42 Za týchto podmienok nič nemôže odôvodniť omeškanie ESVČ pri plnení jej povinnosti prijať VVU k celej prílohe X služobného poriadku.

43 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že ESVČ si nesplnila povinnosť prijať VVU k článku 10 prílohy X služobného poriadku.

44 Napadnuté rozhodnutie sa musí preto v rozsahu, v akom sa týka zníženia PŽP, vyplácaného zamestnancom Únie pôsobiacim v Etiópii od 1. januára 2016, zamietnuť, pričom nie je potrebné preskúmať ďalšie žalobné dôvody uvedené žalobcami.

O návrhoch na náhradu škody

45 Žalobcovia tvrdia, že z dôvodu, že ESVČ nevykonala rozsudok zo 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156), ktorý sa týka povinnosti prijať VVU, im bola spôsobená nemajetková ujma. V tejto súvislosti navrhujú, aby ESVČ bola uložená povinnosť zaplatiť paušálnu sumu, vyčíslenú Všeobecným súdom *ex æquo et bono*, ako náhradu spôsobenej nemajetkovej ujmy.

46 ESVČ navrhuje, aby boli návrhy na náhradu škody zamietnuté.

47 Po prvé v tejto súvislosti, pokiaľ ide o *erga omnes* účinky rozsudku o zrušení, z ustálenej judikatúry vyplýva, že nevykonanie rozsudku o zrušení predstavuje porušenie dôvery, ktorú každá osoba podliehajúca súdnej právomoci musí mať v právny systém Únie, založený najmä na rešpektovaní rozhodnutí vydaných súdmi Únie, a bez ohľadu na akúkoľvek majetkovú ujmu, ktorá z neho môže vyplývať, samo osebe spôsobuje nemajetkovú ujmu účastníkovi konania, v prospech ktorého bol vyhlásený rozsudok (rozsudky z 12. decembra 2000, Hautem/EIB, T-11/00, EU:T:2000:295, bod 51, a z 15. októbra 2008, Camar/Komisia, T-457/04 a T-223/05, neuverejnený, EU:T:2008:439, bod 60).

48 Z ustálenej judikatúry však tiež vyplýva, že i keď sa všeobecná záväznosť rozsudku súdu Únie o zrušení netýka len výrokovej časti rozsudku, ale aj jeho odôvodnenia, o ktoré sa náležite opiera, nemôže mať za účinok zrušenie právneho aktu, ktorý nebol predložený súdu Európskej únie na posúdenie, aj keby bol postihnutý rovnakou neplatnosťou. Zohľadnenie odôvodnenia, ktoré uvádza presné dôvody nezákonnosti konštatovanej súdom Únie, má za cieľ iba určiť presný zmysel toho, čo bolo rozhodnuté vo výrokovej časti. Záväznosť odôvodnenia rozsudku o zrušení sa nemôže vzťahovať na osoby, ktoré neboli účastníkmi konania a pre ktoré teda rozsudok nemôže obsahovať nijaké rozhodnutie. Za týchto podmienok, hoci článok 266 ods. 1 ZFEÚ ukladá dotknutej inštitúcii povinnosť vyhnúť sa tomu, aby akt, ktorý má nahradiť zrušený akt, obsahoval rovnaké nezrovnalosti ako nezrovnalosti zistené v rozsudku o zrušení, toto ustanovenie nepredpokladá, že táto inštitúcia musí na návrh dotknutých osôb preskúmať zhodné alebo podobné rozhodnutia, ktoré údajne obsahujú rovnakú nezrovnalosť

a ktoré sú určené iným adresátom, než je žalobca (pozri rozsudok zo 14. septembra 1999, Komisia/AssiDomän Kraft Products a i., C-310/97 P, EU:C:1999:407, body 54 až 56 a citovanú judikatúru).

49 V prejednávanej veci žalobcovia neboli účastníkmi konania vo veci, v ktorej bol vyhlásený rozsudok 17. marca 2016, Vanhalewyn/ESVČ (T-792/14 P, EU:T:2016:156). Nemôžu sa preto na účely tvrdenia existencie nemajetkovej ujmy spôsobenej nevykonaním uvedeného rozsudku odvolávať na judikatúru pripomenutú v bode 47 vyššie.

50 Pokiaľ ide po druhé o nemajetkovú ujmu spôsobenú účastníkom konania v súvislosti s nezákonnosťou zrušeného aktu, podľa ustálenej judikatúry zrušenie Všeobecným súdom samo osebe predstavuje primeranú a v zásade dostatočnú náhradu akejkoľvek nemajetkovej ujmy, ktorá by mohla byť žalobcovi spôsobená (pozri rozsudok z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 82 a citovanú judikatúru).

51 Návrh na náhradu škody žalobcov sa preto musí zamietnuť.

O trovách

52 Podľa článku 134 ods. 1 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže ESVČ nemala úspech v podstatnej časti svojich návrhov, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania v súlade s návrhom žalobcov.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

rozhodol takto:

1. **Rozhodnutie Európskej služby pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) z 19. apríla 2016 o znížení príspevku na životné podmienky vyplácaného zamestnancom Európskej únie pôsobiacim v Etiópii z 30 % na 25 % z referenčnej sumy od 1. januára 2016 sa zrušuje.**

2. **Vo zvyšnej časti sa žaloba zamieta.**

3. **ESVČ je povinná nahradiť trovy konania.**

Gratsias Labucka Ulloa Rubio

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 13. apríla 2018.

Tajomník
E. Coulon

Predseda